

Seděla u stolu a čekala, až přijde máma a připraví oběma snídaní. „Ahoj, tati!“
Řekla s neskryvanou radostí v hlase. Opíral se o skříňku a něco si pobrukoval.
„Nazdar holčičko. Jak se dneska máš?“ odpověděl a mile se na ni usmíval.
„S kým to tady mluvíš?“ Zeptala se máma, když vešla do kuchyně.
„No přeci s tátou,“ podívala se na ni, jako by ji překvapilo, že se vůbec ptá a
kroutila při tom hlavou. Kamila se pomalu otočila a vyděšeně pozorovala svou
pětiletou dceru, jak upřeně kouká ke kuchyňské lince a usmívá se. „Ale miláčku,
vysvětlovala jsem ti přece...“ snažila se odpoutat její pozornost od toho místa.
„Já vím, mami.“ Skočila jí do řeči, ale nespouštěla oči z kuchyňské linky.
„Ale on za mnou chodí, víš?“ Sandra si hrála ve svém pokoji a slyšela, jak si
maminka povídá s babičkou. „To přece není možné,“ vzlykala máma. „Nemůže
to být dědičné. Nebo myslíš, že ano?“
„Já nevím, holčičko.“ Odpověděla jí babička. „Asi by bylo vhodné navštívit s ní
lékaře,“ dodala. „Ale...víš, jak to dopadlo s jejím otcem. Taky jsem ho donutila
navštívit lékaře a to ho nakonec zabilo. Neunesl, že ho zavřeli na psychiatrii,“
nepřestávala plakat máma. „Copak to tady děláš?“ zeptal se táta. „Vždycky jsem
ti říkal, že nemáš poslouchat rozhovory dospělých lidí. Nedělá se to.“
„Já vím, tati. Už neposlouchám, vážně.“ Vůbec si nevšimla, že maminka
s babičkou stojí u dveří jejího pokoje a tiše jí pozorují. Mámě tekly po tvářích
slzy jako hrachy a babička ji hladila po rameni. „Tak Sáňo, maminka už musí jít
do práce a my spolu něco podnikneme.“ Řekla. „Máš nějaký nápad?“
„Já...já bych chtěla jít do ZOO!“ Vykřikla Sandra nadšeně. „Měj se moc hezky,
holčičko. A buď hodná. Nezlob babičku. Slibuješ?“ Objala ji tak pevně, že
nemohla dýchat. „Mami, pusť mě. To bolí! Já jsem vždycky hodná. A vůbec
neposlouchám, o čem si dospělí povídají. Vid' tati?“ Bránila se Sandra mámina
sevření. Kamila se na svou dceru opět dlouze dívala, po tváři jí znovu ztekla
obrovská slza a potom vyběhla z pokoje. „Víš co?“ Táta stál u její postýlky a
zamyšleně se na ni díval. „Už nebudeme mamince říkat, že mě vidíš.
Souhlasíš?“
„Ale proč? Proč jí to nebudeme říkat, tati?“ Zeptala se Sandra zmateně.
„Moc jí to trápí, víš?“ Odpověděl táta. „Co je babi tam v té kleci?“ Zeptala se
Sandra, protože tam zrovna nic neviděla. „V té kleci bydlí opičky.“ Odpověděla
pohotově babička. „Jenomže teď jsou asi schované, nebo mají zrovna svačinku a
jsou uvnitř, víš?“
„Já vím, tati!“ Ohlédla se náhle. „Babička mi to už vysvětlila.“
„Sáňo, s kým to prosím tě mluvíš?“ Zeptala se babička. „S nikým babi. Jenom si
tak hraju.“ Odpověděla. „Ahoj holky! Jak jste se měly?“ Volala máma ode
dveří, když přišla domů z práce. „Byly jsme v ZOO, mami. Byly tam žirafy a
hroch.“ Odpověděla jí pohotově Sandra. „To jsem moc ráda, že se ti tam líbilo,“
přivinula ji k sobě. V zápětí její pohled směřoval k babičce. Babička zakroutila
hlavou. Dávala jí tím najevo, že je vše v pořádku. Nechtěla Kamilu zbytečně
trápit, proto jí o tom, že Sandra opět „mluvila s tátou“ nic neřekla. Příštího dne
měla Kamila volno. Rozhodla se, že půjdou se Sandrou na dětské hřiště.

Nedaleko jejich domu jedno takové je, jsou tam houpačky a pískoviště. Když Petr ještě žil, často tam se Sandrou chodili. Kamila z jejich dovádění byla často dost vyděšená. „Nemůžu to vidět,“ říkala potom Petrovi. „To dítě si s tebou jednou zlomí vaz.“ Ale Sandra to milovala. Skákala z obrovských výšek a Petr ji chytal do náručí. Vesele se tomu smála. „Tati! Chytej mě!“ Křičela a bez varování skočila. Petr byl naštěstí vždycky připravený.

Petrovy potíže s tím, že mluvil sám se sebou, začaly v době, kdy umřel jeho táta. Tvrdil, že za ním chodí, že s ním mluví. Sám z toho byl vyděšený. Nevěděl, co má dělat. Když se s tím Kamile svěřil, snažila se ho podpořit. Hlavně se ale snažila mu to rozmluvit. „To prostě není možné, Petře.“ Říkala mu. „Tvůj táta je mrtvý. Odešel. A ty se s tím musíš smířit.“ Když ho přemlouvala, aby navštívil psychiatra, dlouho s ní nesouhlasil. Dokonce se kvůli tomu dost hádali. Když jejich hádky přerostly v každodenní problém, rozhodl se, že to zkusí. Příliš Kamilu miloval. Báł se, aby ji neztratil. Věděl, že svůj problém přenáší na celou rodinu. Sandra, byla ještě příliš malá na to, aby chápala, o co se jedná. Byly jí čtyři, když táta „onemocněl“ Věděla ale, že se něco děje. Vycítila to. Táta už s ní nechodil tak často ven. Byl divný a pořád s někým mluvil. Nikoho ale neviděla. Potom se s ní rozloučil a někam odjel. Maminka říkala, že jel k panu doktorovi a že si ho v nemocnici nějaký čas nechají. A potom...za ním šli na hřbitov. Stál tam u toho divného kamene a mával na ni. Maminka tam dávala kytky. „Mami, proč nejde táta s námi domů? On už nás nemá rád?“ Zeptala se zklamaným a smutným hlasem. „Víš, holčičko, táta s námi nemůže jít domů.“

„Ale proč, mami? Vždyť tam stál a mával na mě. Tak proč nemůže?“ Kamila se na ni jen vyděšeně dívala.

Dětské hřiště bylo plné dětí. Sandra se okamžitě rozběhla za svou kamarádkou Adélkou. „Adélko! Adélko!“ Volala na ni zdálky. Adélčina maminka seděla na nedaleké lavičce a pozorovala děti, jak si společně hrají. Kamila usedla vedle ní. „Dobrý den,“ pozdravily se vzájemně. Povídalý si a společně pozorovaly hrající si děti. „Tati, chytej mě!“ Uslyšela najednou Sandřin hlas a vyděšeně vyběhla tím směrem. Sandra byla připravená skočit z obrovské výšky. „Ne! Sandro, ne!“ křičela Kamila a utíkala, co jí síly stačily. Jenže...skočila. Když dopadala směrem k zemi, jako by se najednou její pád zpomalil. Na konci to vypadalo, jako by ji na zem někdo postavil. S radostným výskáním běžela za ostatními dětmi. Kamilino volání vůbec nevnímala. „Co to sakra bylo?“ Řekla si polohlasem a nebyla schopná udělat jediný krok. Jakoby její nohy přirostly k zemi, jakoby je měla z kamene. „Sandro! Pojď sem. Už půjdeme domů!“ Volala na svou dceru, jako smyslů zbavená. Adélčina maminka ji pozorovala a v očích měla divný výraz. Musí si myslet, že jsem blázen. Pomyslela si, ale nic nemohlo změnit její rozhodnutí, jít okamžitě domů. Byla vyděšená. Byla strašně moc vyděšená. Sandra k ní zklamaně přiběhla. „Můžu si ještě jednou skočit, mami?“ Zaskřehotala. „Ne! Nemůžeš! Řekla jsem, že jdeme domů!“ Pevně ji uchopila za ruku a vlekla ji směrem ven ze hřiště. „Ale proč? Proč nemůžu?“ Vzlykala Sandra. „Táta by mě zase chytil!“ Zvyšovala hlas. „Vždycky mě

chytí!“

„Táta je mrtvý! Nemůže tě chytit! Chápeš to už konečně?!“ Křičela a plakala zároveň. Držela ji za ramena a vši silou s ní třásla. „Proboha co to dělám?!“ Okřikla se, když si to uvědomila. „Ježíši, promiň! Promiň mi to, holčičko moje.“ Omlouvala se. Sandra, tam stála jako hromádka neštěstí a tiše vzlykala.

„Jsi zlá.“ Řekla polohlasem. „Táta by mi to nikdy neudělal.“

Ta slova ji bolela, jako by jí vráželi do srdce ostrý nůž. Když nemohla v noci spát, přemýšlela. Přemýšlela o tom, jestli mohl Petr Sandru ovlivnit v tom, co teď stále dokolečka tvrdí. Že mluví se svým zesnulým otcem. Zvažovala, jestli by byl ve svém trápení natolik sobecký, že by do toho zatahoval v té době teprve čtyřleté dítě. Sandra nechápala ani to, že je její otec po smrti. Na jeho pohřeb, ji nevzala. Chtěla ji ušetřit toho stresu a trápení. Myslela si, že to pro ni bude takto lepší. Nyní si tím ale nebyla tak úplně jistá. Možná to byla zásadní chyba. Lépe by se jí tak vysvětlovalo, že pohřeb se koná proto, že její tatínek umřel a že už ho nikdy neuvidí.

Blížil se den oslavy Kamiliných pětatřicátých narozenin. Vůbec je nechtěla slavit. Neměla na oslavu ani pomyslení. „Proč bys neslavila?“ Divila se její máma. „Vůbec o nic se nemusíš starat, ale oslava zkrátka bude!“ Řekla odměřeně. „Zasloužíš si to a potřebuješ přijít na jiné myšlenky. Musíš jít dál. Nemůžeš se do konce života už jen trápit.“

„Děkuji, miláčku,“ pokusila se obejmout svou dceru, když jí Sandra předala svůj narozeninový dárek. Vybíraly ho společně s babičkou. Ale Sandra se od ní odtáhla, uklonila se a začala zpívat. Vesele si u toho podupovala nohou. Kamila, si přikryla ústa dlaní, po tvářích jí tekly obrovské slzy a nechápala. Dávno zapomněla. Zapomněla na tuhle písničku, kterou s Petrem milovali. Často si ji zpívali a vždycky se u toho hodně nasmáli. Byla moc veselá a vtipná. Petr, si u toho podupoval nohou a vypadal moc legračně. Nemohla popadnout dech, jak se tomu musela vždycky smát. Ale to bylo dávno před tím, než se Sandra narodila. Bylo to v době, kdy spolu jen chodili, dávno před jejich svatbou. Když se narodila jejich milovaná holčička, nějak na to zapomněli. Přesně tak, jako Petr, to nyní dělala jejich dcera. Kamila si uvědomila, jak strašně moc je svému otci podobná. Výraz obličeje a podupávání nohou do rytmu jejich písničky ji rozesmál stejně, jako před léty. Nemohla ji znát a nemohla ani vidět, jak to Petr dělal. Kdyby ji to naučil, když ještě žil, věděla by to. Sandra, se vždycky se vším okamžitě pochlubila. „Co to děláš, miláčku?“ Zeptala se mezi vzlyky.

„To je tvůj dárek, mami. Dárek od táty. Říkal to tak,“ odpověděla bez zaváhání Sandra.